

er gjort opmærksom paa, at Nedlæggelsen af Søndre Landsret vil betyde en Besparelse paa ca. 100 000 Kr.

Naar vi derfor nu staar overfor Nedlæggelsen af Søndre Landsret, maa dermed ogsaa de Krav, der har været fremsat fra fynsk Side, i den Forstand forstumme, at det vilde have været sagligt ganske uforsvarligt, om man nedlagde Søndre Landsret for de sønderjydske Landsdeles Vedkommende og oprettede en ny Landsret for Fyn. Jeg maa ogsaa overfor det ærede Medlem, der sidst havde Ordet, gøre opmærksom paa, at det, Henvendelsen fra de fynske Rigsdagsmænd tidligere under Klaus Berntsen gik ud paa, var netop, at Fyns Stift blev overført til Søndre Landsret. Nu er altsaa dennes Midlertidighed efter vor Opfattelse ved sin Afslutning. Og naar vi nedlægger den af overmaade gode og saglige Grunde, maa jeg nøjes med at henvise til mine Bemærkninger ved første Behandling. Man vil saa efter min Mening ikke kunne gaa til Oprettelse af en fynsk Landsret og heller ikke til Oprettelse af en Afdeling i Odense. Jeg maa derfor anbefale det høje Tings Medlemmer at stemme mod det Underændringsforslag, som er stillet af Mindretallet under Nr. 1.

Hvad det subsidiære Underændringsforslag angaar, der jo er stillet af det samme Mindretal, og som gaar ud paa, at der under Østre Landsret oprettes et Kontor i Odense med en honorarlønnet Jurist, som faar den faste Ledelse af dette Kontor, maa jeg i hvert Fald paa nærværende Tidspunkt ogsaa gaa imod dette Forslag. Jeg maa sige, at det selvsagt vilde være mig i enhver Henseende kært at virke for ethvert berettiget Krav fra de fynske Amter, men — og her vil jeg uden Tvivl være i nøje Overensstemmelse med Flertallet af det fynske Folk — dette maa kun ske, naar ikke modstaaende berettigede Krav krænktes. Og da vi jo i Øjeblikket her paa Rigsdagen staar midt i et overmaade nødvendigt Reguleringsarbejde, der til Motto har, at vi ikke skal have unødvendige Embedsmænd, maa jeg i hvert Fald paa dette Punkt foreløbig se Tiden an. Vi fra vor Side har nøje forhandlet dette i Udvalget.

Østre Landsrets Præsident, der jo er den administrative Leder af den Ret, hvorunder de fynske Amter henhører, har udtalt sig imod Oprettelsen af denne Stilling med Bemærkning, at han ikke fandt den nødvendig, men samtidig — og det lægger jeg afgørende Vægt paa til Forstaaelsen af dette Forhold — har han erklæret sig fuldt rede til at optage en Forhandling med Sagførererne

i Odense gaende ud paa paa den bestaaende Ordnings Grund at afhjælpe nogle af de Ulemper, som fra fynsk Side er blevet fremdraget, og som man ønskede afhjulpel ved denne saakaldte Hjælpesekretær. Skulde det vise sig, at man ikke herigennem opnaaede en saglig forsvarlig Ordning, da er det jo Østre Landsrets Ledelse bekendt gennem Forhandling med Udvalget, at man fra Udvalgets Side meget vel mener, at da kan et saadant Krav efterkommes, og til den Tid behøver vi efter min Mening ingenlunde nogen ny Lovændring. Skulde det vise sig at være den heldigste Ordning, vil en saadan Hjælpesekretærstilling selvsagt kunne oprettes rent administrativt. Men jeg lægger, som sagt, megen Vægt paa, at denne Forhandling nu finder Sted, og at der derudaf vil komme et for begge Parter godt Resultat.

I andet Stykke af det subsidiære Underændringsforslag foreslaar Mindretallet, at Sager, der anlægges i de fynske Amter, kun med begge Parters Samtykke kan berammes til Domsforhandling andetsteds i Landsretskredsen. Jeg for mit Vedkommende ønsker, at Sager, for hvis Bedømmelse Umiddelbarhed, Vidneførsel, og hvad dermed følger, spiller en afgørende Rolle, i størst mulig Udstrækning bliver behandlet dér, hvor Beviserne findes, altsaa ude blandt Befolkningen, og jeg henleder da ogsaa i saa Henseende Opmærksomheden paa det fra vor Side stillede Forslag, som har faaet sin endelige Skikkelse her til denne Forhandling i Ændringsforslagets § 3, hvorefter Landsretterne faar øget Adgang til at rejse udenfor Hjemtingstederne. Men jeg mener ganske vist, at det vilde være uheldigt, og det vilde i økonomisk Henseende være ganske uforsvarligt, om man gik til at bestemme, at samtlige Sager skulde behandles derovre. Det vilde jo i Virkeligheden sagligt set betyde, at der blev en Landsret, blot at Dommerne kom til at bo i København, og jeg tror ingenlunde, at det vil blive nødvendigt for at efterkomme de berettigede Krav, som man fra den fynske Befolknings Side har rejst.

Maa jeg endelig i denne Forbindelse gøre et Spørgsmaal til Ordføreren for Mindretallet, det ærede Medlem Hr. Hans Rasmussen. Der staar nemlig i andet Stykke: „berammes til Domsforhandling andetsteds i Landsretskredsen“. Jeg vil gerne spørge, om dette „andetsteds“ refererer sig til det, der omtales i første Stykke, nemlig Odense, om det kun er i Odense, at Sagerne skal behandles. Jeg vil nemlig meget forvare mig imod, at Ændringsforslagets § 3, der